

МОЯТА ЛИЧНА РЕВОЛЮЦИЯ

Хюмън Дизайн експериментът, описан от първо лице
Историята на един ГЕНЕРАТОР

Мери Ан Уинигър

МЕРИ АН УИНИГЪР

МОЯТА ЛИЧНА РЕВОЛЮЦИЯ

A REVOLUTION OF ONE

From Within the Human Design Experiment

A Generator's Story

Copyright © 2007 Mary Ann Winiger

Published by Mary Ann Winiger

PO Box 3410

Sedona, Arizona 86340

Правата за издаване на български език принадлежат на

Дияна Джордж Димитрова.

Не е разрешено препечатването на част от текста или на целия текст без изричното разрешение на притежателя на правата.

diana@paragonmc.com

Изданието на български език се осъществява с финансовото съдействие на

Paragon International, L.L.C. – Оман

www.paragonmc.com

© Мери Ан Уинигър – автор, 2019

© Мариана Грънчарова – преводач, 2019

© Paragon International LLC – дизайн на корицата, 2019

© Издателство „Фабер“, 2018

ISBN 978-619-00-0872-9

МОЯТА ЛИЧНА РЕВОЛЮЦИЯ

Хюмън Дизайн експериментът, описан от първо лице

Историята на един ГЕНЕРАТОР

Мери Ан Уинигър

Превод от английски:

Мариана Грънчарова

2019

Тази книга е посветена на

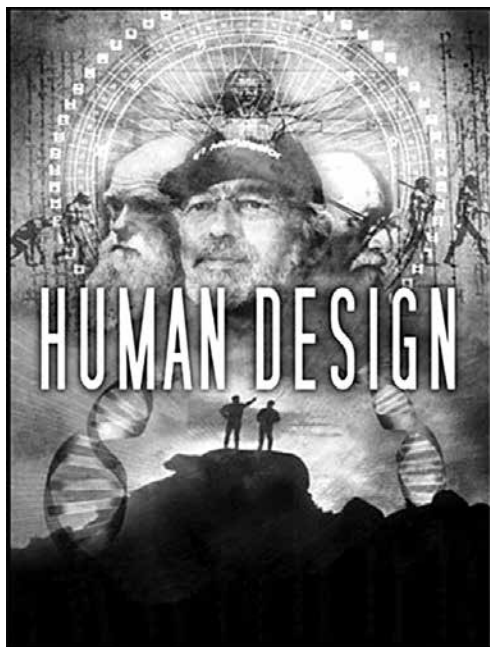
Майкъл – моя съпруг и приятел –
за неговата любов и подкрепа, както и постоянното му желание
аз да стана това, за което съм създадена;

Ошо, дал началото на моето търсене,
чийто край постави системата Хюмън Дизайн

следните много специални в живота ми хора:

дъщеря ми Мадху,
внучката ми Александра,
внучката ми Каролина,
сестра ми Чика,
племенницата ми Донна;

Ра Уру Ху

In Loving Memory
of Ra Uru Hu

April 9, 1948 - March 12, 2011
Clarion - Musician - Friend

Предговор към българското издание

Радикалните решения са стресиращи. Както за хората, които ги вземат, така и за техния близък кръг. Освен това, има различни начини за извървяване на пътя на промяната. Някои са по-щадящи, а други – екстремни, без допускането на никакъв компромис. Затова, когато прочетох книгата на Мери Ан Уинигър, аз – като генератор – си дадох сметка за нейното пораждащо болка усилие да постигне живот, съобразен с личната ѝ стратегия. В същото време нейният разказ ми показва, че екстремният подход е най-надеждният начин да преодолееш (често дори вкостенелите) обусловености на живота и да достигнеш състоянието на хармония със себе си. Стана така, че на определен етап от моя собствен експеримент се убедих в истинността на този подход.

След време прочетох, че книгата е преведена на китайски и се радва на много радушен прием. Разбира се, Китай е огромна държава с неизброимо население – което предполага много по-широк читателски кръг. Но тази информация породила в мен въпроса защо да не се преведе на български. За да постигна ясен отговор, ми беше нужно време. Така изминаха девет месеца, през които решението се оформяше, и междувременно животът ме свърза с правилните хора, с които да предприемем това начинание – Мариана Грънчарова, която ми беше учител по английски в гимназията, и Пламен Колев – мой много добър приятел.

Изданието на български език вече е в ръцете ви. Надявам се тази изповед, представяща личната революция на Мери Ан Уинигър, да бъде приятелската ръка, от която всички се нуждаем в пътуването към истинската ни същност.

Дияна Джордж Димитрова

Благодарности

Нямаше да мога да напиша тази книга без помощта на моя съпруг Майкъл. Той старателно прочете всяка страница и със своя логичен ум, с активиран четири пъти Портал 62, поправи много от допуснатите от мен грешки. Освен това, той прецизно оформи последователността на текста, за да се получи хомогенна книга.

Без любовта и подкрепата на семейството ми никога нямаше да мога да постигна такава дълбочина в моя експеримент. Знам, че онези първи месеци, през които поведението ми се промени така радикално, не бяха лесни за тях.

Моите сакрални сестри: Корина, Дивио и Лийла. Много съм благодарна на всяка една от вас за всички въпроси, които ми зададохте през първите години на експеримента ми, така че да мога да чуя моята истина с всеки сакрален звук.

Моите братя музиканти: Питър Макена, Митън и Рамананда – за това, че повече от 25 години изпълваха със сладка музика отвореното ми сърце.

Бих желала също да благодаря на:

Корина Фодъргил, която преди много години прочете и организира всички описания и поезията в моя дневник, което толкова спомогна за написването на настоящата книга.

Пади Балънтайн – за транскрибирането на всички направени ми от Ра Уру Ху анализи, което много спомогна за включването на откъси от тях в книгата.

Лорен Симонети, която през интернет ми помагаше във всяка една стъпка в процеса на издаване на книгата ми.

Моите скъпи приятели, разпръснати по целия свят – всеки от вас заема значителна част в живота ми и в това невероятно пътуване, през което преминаваме заедно.

Всичко е определено от сили, над които нямаме никакъв контрол.

Определено е както за насекомото, така и за звездата.

Човешките създания, растенията или космическият прах –

всички ние танцуваме под една тайнствена мелодия,

подхваната някъде далеч от невидим свиращ.

Алберт Айнщайн

Предисловие

Това не е един шлифован ръкопис, а по-скоро съкровената, разказана в суров вид, история на моя личен експеримент с Хюмън Дизайн. Всички описания от дневника ми, както и стихотворенията не са променени, при което без съмнение нарушават много граматични и пунктуационни правила. А предложенията на компютърната програма текстови редактор за редактиране на дадени думи не винаги биваха одобрени от моя сакрал – особено когато ставаше дума за *кой/на кого и мен/аз*.

Тази книга не беше написана с надеждата да спечели някаква литературна награда. Тя беше написана по една единствена причина – да ви каже, че при мен се получи това, да живея съобразно моята стратегия.

Предговор

Когато за първи път започнах да представям системата Хюмън Дизайн си мислех, че ще бъде лесно да докажа валидността на това познание – всичко, от което щях да се нуждая, щяха да са няколко отдадени ГЕНЕРАТОРИ. Наистина твърде малко знаех каква тежка задача щеше да бъде това. Да се живее като ГЕНЕРАТОР изисква да се изправиш срещу хилядолетното обуславяне и нещо повече – това е трансформация, която може да се осъществи само вътрешно.

С гордостта на вестоносец мога да кажа, че Мери Ан осъществи това пътуване. Разбрах го преди много години в Седона, Аризона, когато ѝ разтълкувах картата и беше ясно, че е един готов за пробуждане ГЕНЕРАТОР. Профил 6/2, родена на Левия Ъгъл на Кръста на Алфата, днес Мери Ан е един образцов Ролеви модел и истинско вдъхновение за всички ГЕНЕРАТОРИ.

*Ра Уру Ху
7 февруари 2007 година
Ибиса, Испания*

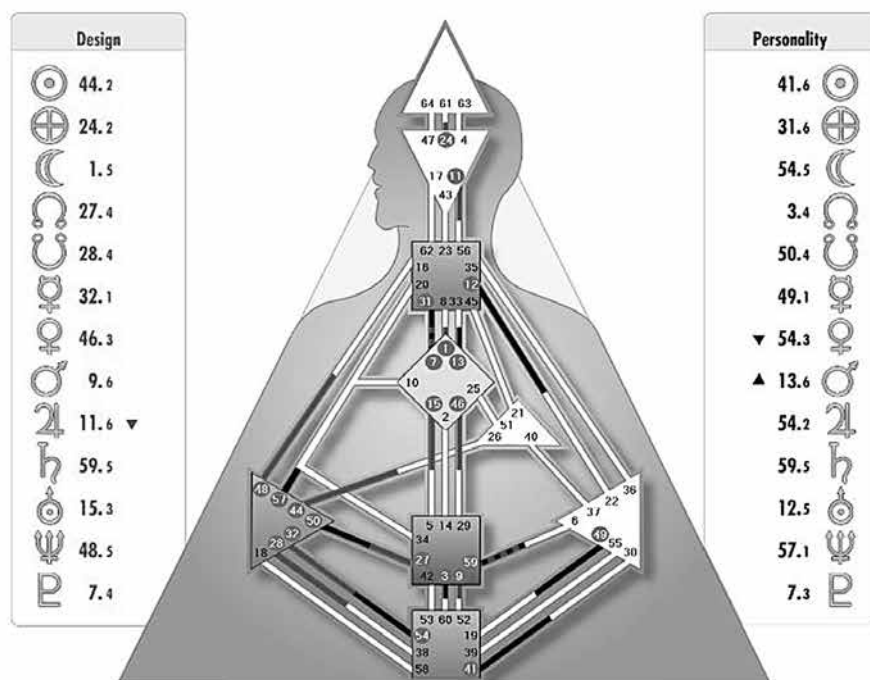
Това е моята Хюмън Дизайн карта

MAIA MECHANICS IMAGING JOVIAN ARCHIVE SOFTWARE

RAVE CHART DATA SHEET

▶ Name : Mary Ann	▶ Type : Generator
▶ Profile : 6 / 2	▶ Definition : Split Definition
▶ Inner Authority : Sacral	▶ Strategy : To Respond
▶ Not Self Theme : Frustration	▶ Birth Place : Mineola, (USA) New York
▶ Birth Date (Local) : 1/27/1949, 8:46:00 AM	▶ Design Date (UT) : 11/1/1948, 8:06:35 PM
▶ Incarnation Cross : Left Angle Cross of The Alpha (41/31 44/24)	

▶ MMI Maia Mechanics Imaging software © Copyright Jovian Archive Corporation
▶ All Rights Reserved 2004 ®. MMI was created by : Stratogos.com

Преди Хюмън Дизайн

Преди да се запозная със системата Хюмън Дизайн, начинът ми на живот в голяма степен беше оформен от семейството, в което бях родена. След влизането на Съединените щати във Втората световна война баща ми се записал доброволец в армията. Веднага бил изпратен отвъд океана, а майка ми останала с трите им деца у дома. Майка ми беше силно религиозна италианска католичка. Всеки ден ходила на църква да се моли за безопасното връщане на баща ми. Тя обещала на Бог да имат още едно дете, ако баща ми се върне жив и здрав, което щели да нарекат Мери Ан. Когато изчислих картата на майка ми, открих, че тя е чист индивидуален ГЕНЕРАТОР, с дефинирано его чрез *Канала на Инициацията*¹. Тя беше човек, който държеше на думата си – и още как!

Баща ми се върнал жив и здрав и след две години съм се родила аз. По това време те и двамата били около 40-годишни. Майка ми искала да се върне на работа. Баща ми ходил на две работи, за да издържа семейството, а по-големите ми братя били заети с училище и спорт. Шест години по-голямата ми сестра често трябваше да се грижи за мен и да ме взема със себе си, когато играеше с приятелките си. Тя мразеше това. Когато направих картата ѝ, открих, че е емоционален МАНИФЕСТИРАЩ ГЕНЕРАТОР. Тя не ме харесваше, а аз нея – два пъти повече! Баща ми казваше, че сме по-лоши от момчетата – биехме се като луди – ритяхме се, щипехме се, хапехме се; сега е лесно да се разбере какво значеше всичко това: усилване на нейната емоционална вълна в мен – аз съм емоционално отворена.

Като много малка обичах да играя сама. Предполагам, че имах късмет всички в семейството ми да са заети или с работа, или в

¹ Инициирам – причинявам започването на действие или процес.

училище, така че можех да играя сама по-голямата част от времето. Това беше истински балсам за втората линия на профила ми 6/2.

Италианският ми дядо живееше с нас по шест месеца всяка година. Беше тих, благороден човек, чийто дух внасяше успокоение. Знаеше много малко английски, така че, когато бяхме заедно, не разговаряхме много. Бях щастлива просто само да бъда с него. Той често ме гледаше, когато майка ми беше на работа. Всеки ден ходех с него до магазина да купим пресен италиански хляб. На връщане отчупваше и ми даваше малко парче. Между нас се беше установила една успокояваща тишина. С много обич в гласа ме наричаше Мариучиа. Мариучиа е умалително на Мери на италиански. Любовта ми към дядо се различаваше напълно от начина, по който обичах останалите в семейството ми.

Смятам, че моята отворена същност имаше дял в това – така безсловесното общуване не даваше храна на ума ми. Не мисля, че той беше емоционално дефиниран, защото между нас цареше подобно спокойствие – като прохладен бриз в горещата лятна нощ. Присъствието му беше освежаващо и успокояващо.

Когато се обърна назад, мисля, че животът ми в онези ранни предучилищни години беше най-близко до това, да живея моята същност. Дълго време бях сама. С профил 6/2 необходимостта да бъда оставена сама, е голяма. Прекарвах по-голямата част от времето си с човек, който не ми говореше. Отвореният ми ум не беше бомбардиран с думи. Обичах да бъда със себе си по този начин, и това ми доставяше истинска тиха радост. Прекарвах часове на любимото ми място в задния двор. Лежах на тревата под прасковеното дърво, понякога оцветявайки книжката ми с картинки, понякога бленувайки. Единствено когато цялото семейство сядахме да се храним на масата, ме обземаше дълбоко безпокойство. Тогава се чувствах напрегната и ми се повръщаше от бунтуването на стомаха ми.

Слънцето от съзнателната страна на дизайна ми е в Портал 41, линия 6. Портал 41 е от съществено значение за фантазирането. Аз фантазирах много през цялото ми детство. Можех да прекарам часове в стаята си със затворени очи, потопена в собствения

си свят на фантазии. Майка ми често ми викаше: *Мери Ан, какво правиш?*, на което отвърщах: *Нищо, мамо*. Аз не „правих“ нищо. В известен смисъл това беше истина. Не правих нищо видимо, но в друг план правенето стигаше много далеч в други измерения и докосваше толкова много страни от живота ми, че достигаше далеч отвъд всяко физическо действие, с което бих могла да се заема. С часове можех да изчезна в моя собствен специален свят.

Баща ми беше истински особняк, а като тип – МАНИФЕСТИРАЩ ГЕНЕРАТОР, емоционално дефиниран в 12–22 и 39–55. Той ме обичаше много и аз го обичах, и обожавах два пъти повече. Майка ми винаги ми казваше, че обичам баща си повече от нея, и аз се чувствах виновна за това. Майка ми не беше емоционална – така че, обичта ми към нея не беше видима – дори за мен самата понякога. На тази ранна възраст вече се бях научила да свързвам любовта с емоционалната вълна.

По-големите ми братя и техните приятели ме смятаха за сладурче и обичаха да играят с мен, когато се завъртаха наоколо. Сестра ми беше единствената, която не ме харесваше, а спането в едно и също легло още повече засилваше напрежението. Разбирам какво страдание е било за нея да ме гледа, когато най-много ѝ се е искало да играе с приятелките си. По-късно това се пренесе върху мен. Когато пораснахме, започнахме да се харесваме една друга, а в следващите години се превърнахме в нещо повече от сестри.

Майка ми разказваше случки от времето, когато съм проходила. Слагала ме в кошара, каквато се е ползвала за по-сигурно заграждение. За мен това усещане било като в затвор. Всеки път, когато съм крачила неуверено и съвсем гола по улицата, съседите казвали на майка ми. Изглежда, че щом ми се отдадал случай, веднага съм се разсъбличала и „бягала“. Не обичах да бъда ограничавана. Винаги правех нещо, непрекъснато бях в движение.

След това тръгнах на детска градина и целият ми свят се срути. Това беше началото на края. До този момент бях живяла в моето семейно обкръжение по най-естествения начин, по който можех. Оставяха ме сама задълго – освен на семейните трапези и ходенето на църква. Бях щастлива да съм себе си. Нямах пред-

става, че трябваше да съм по-различна от това, което съм. Но в училище усетих, че трябва да съм нещо повече.

Нямах идея какво се очакваше от мен. Ние трябваше да се учим как да общуваме и да играем с другите деца, но всичко, което в действителност исках, беше да ме оставят на мира и да мога да играя сама. Това, което наистина обичах, бяха чудесните играчки, с които разполагахме, сред които кухнята за игра, напълно оборудвана с мивка, печка, маса и столове. Като дете едно от любимите ми занимания беше да „готвя“ разни неща. Аз имам канал 27–50. Един от аспектите на този канал е свързан с готвене. Дори вкъщи аз все се правех, че готвя на куклите си. Тези кухненски уреди играчки в детската градина бяха невероятни – бяха точно за ръста на 5-годишни деца.

Един ден учителката ме обвини, че съм счупила чайника. Не бях го направила аз, но тя не ми повярва. Накара ме да занеса чайника вкъщи, за да го поправи баща ми. Тази ситуация ме травмира. Бях много разстроена и не можех да спра да плача по пътя от училище към дома. Вкъщи беше само дядо ми, той просто ме прегърна, без да спира да повтаря на своя лош английски: „Вярвам ти, Мариучиа“. Баща ми също беше чудесен – той ми каза да не се тревожа и поправи чайника, който отнесох в училище на следващия ден.

Завърших детската градина и на следващата година постъпих в първи клас. От самото начало беше ясно, че не беше шега работа. Всеки от нас имаше чин и на тези чинове трябваше да седим по цял ден. Не ни беше позволено да ставаме и да се разхождаме. Трябваше да седим на тях. Ако имахме нужда да отидем до тоалетна, трябваше да вдигнем ръка и да попитаме. Имате ли представа какво означава това за човек с линия 2 в профила? Този вид привличане на вниманието към себе си предизвиква огромно притеснение. Опитвах се да го избягвам на всяка цена.

Нямаше вече детски кухни и играчки. Спомням си как седях на моя чин, оглеждайки се смутено из стаята. Какво се предполага, че трябваше да правя? Изглежда, всички останали освен мен знаеха. Не оставаше впечатление, че някой е разстроен от това. Така че аз само наблюдавах и подражавах на онова, което изглеждаше,

че е правилно поведението. Спомням си, че когато Ра Уру Ху разчиташе картата ми, каза: „*Никога не си знаела кой е правилният начин на поведение.*“. Колко вярно беше това! Никога не съм знаела. Аз просто се оглеждах да видя какво правят другите във всяка една ситуация и се опитвах да бъда като тях. И така, докато ми беше казано „да чакам да откликна“, и когато най-накрая узнах тайната за моето правилно поведение.

Точно по онова време почина дядо ми. Всички мислеха, че съм много малка да разбера какво е смърт; така че, никой не ми каза, а аз не попитах. Просто си кротувах и се чудех къде беше отишъл и защо не се връщаше при нас. Много по-късно ми казаха, че е умрял. Болката от загубата на дядо ми остана дълбоко заровена в мен. Четиридесет години по-късно в една хотелска стая, след курс по Хюмън Дизайн, както си лежах на леглото, най-накрая сълзите ми потекоха. Плаках с часове, освобождавайки спомените от загубата на дядо ми.

Когато разказах за това преживяване на Ра, той ми каза, че течността в тялото задържа спомени. Моят Портал 44 е във втора линия – това е несъзнаваното ми Слънце. Това е един от аспектите на паметта, но не на подчинената на ума памет. Осъзнах, че сълзите ми помогнаха да се освободя от спомените и болката, които се бяха събрали в тялото ми – въпреки че, докато плачех, не се чувствах натъжена или разстроена. Наблюдавах се как плача. Това преживяване на плач беше много различно в сравнение с другите случаи в живота ми, когато съм плакала. То също ми помогна да разбера защо месеци след разчитането на картата ми, внезапно потекоха сълзите ми. В онзи период плачех страшно много. Сълзите нямаха нищо общо със случващото се в живота ми по онова време. Те бяха сълзи на освобождение – клетките ми пускаха спомени на свобода.

Скоро след смъртта на дядо най-големият ми брат се ожени и напусна дома ни. Може би след дядо ми другият толкова спокоен човек в нашето семейство беше най-големият ми брат. Той нямаше дефиниран емоционален център, нито дефинирано его. Около него винаги се чувствах сигурна. След това другият ми брат замина да учи в колеж. Останахме майка, татко, сестра ми и аз. Братята

ми ми липсваха много и винаги се вълнувах, когато си идвах да ни видят. Бях страхотно развълнувана, когато на най-големия ми брат и жена му им се роди момиченце. Бях на около 10 години и ходих у тях да гледам бебето всяка събота и неделя. Обичах това време, донесло толкова много нови преживявания в живота ми. Но не беше така за родителите ми. Те бяха истински особняци – нямаха племенна или колективна определеност. Техният дом беше тяхното убежище.

С моята племенница – дъщерята на брат ми, бяхме много близки през цялото време; тя беше като моя малка сестричка. Чрез Хюмън Дизайн открих, че тя е МЕНТАЛЕН ПРОЖЕКТОР с профил като моя – 6/2. Много години по-късно тя на свой ред роди момиченце с профил 6/2 и момченце с 6/3. След това момичето с профил 6/2 роди момченце с профил 6/2. Другият ми брат има двама синове – единият с профил 6/2, а другия с 6/3. Най-голямата ми внучка е с профил 6/2. Аз бях първа в семейството с профил 6/2 и бях удивена от протеклите генетични изменения в рамките на нашето семейство.

До първи клас бях жилав дребосък, но това се промени и започнах да наддавам на тегло. Обръщайки се назад, си дадох сметка, че от този момент нататък все повече се отдалечавах от истинската ми същност. Това продължи до момента, когато се запознах с Хюмън Дизайн и започнах да живея като ГЕНЕРАТОР. Отдалечаването от истинската ми природа започна някъде на седемгодишна възраст и продължи около 40 години. Ра разчете картата ми, когато бях на 47 години.

Детето, което обичаше да играе самó, стана много общително. Като че ли отшелническата ми страна просто изчезна. Винаги бях сред хора – с други деца в класната стая или играейки след училище, или прекарвайки време със семейството и близките ми. Поглеждайки към миналото през погледа на Хюмън Дизайн, изглежда, че обусловената ми от шеста линия индивидуалност беше започнала да ръководи живота ми. През канал 7–31 моят G-център² беше поел контрола. Този алфа-канал е разделен от сакралния ми център. От ранното ми детство бях призната за водач и

² G-център – център на идентичността.

в почти всеки годишен доклад се казваше: „Мери Ан е роден водач.“ Бях избрана за председател на класа, за капитан на спортни отбори, за председател на танцовите занимания в училище и т.н. Портал 31 е в линия 6 и е Земята на Личността ми. По-простичко казано – това е мястото на свързването ми със Земята. Гласът на Портал 31 е „Аз вода“ или „Аз не вода“.

Поради отворения ми емоционален център, никога не съм искала да се конфронтирам, и открих, че е много по-лесно да казвам „да“ и всички да остават доволни. Само още един глас идва от центъра на гърлото ми – Портал 12 в линия 5. Портал 12 е на предпазливостта. Спомням си чувството на предпазливост като дете, в детската градина и в първи клас – но след това просто скачах във всякакви ситуации, казвайки „да“, защото не желях да се различавам от другите. Не исках никой да знае, че си нямах ни най-малка идея какво се случваше. Не желях да разстройвам никого, така че, целта ми беше да бъда харесвана. Както изчезна „отшелничката“, така изчезна и „предпазливата“.

В ученическите ми години ме считаха за много будна. Но вътрешно бях много неуверена и не желях никой да открие, че всъщност не знаех нищо. Трябваше да работя наистина много упорито, за да запамента детайли и факти, за да мина тестовете. Обичах много музиката и исках да свиря на цигулка, но поради липсата на средства не можех да го правя. Като дете винаги пеех – или наум, или на глас. Събуждах се сутрин, ставах от леглото и започвах да пея. Слизях долу и майка ми ме питаше: *Мери Ан, каза ли си молитвата?* Не бях и се чувствах виновна, че пеех, преди да съм го направила. Разбирането на собственото ми детство през призмата на Хюмън Дизайн ми помогна да разбера, че другите живеят по най-добрия според тях начин. Това разбиране ми помогна да се помиря вътрешно с майка ми. Тя ме обичаше и смяташе, че прави онова, което беше добро за мен.

Училището не беше лесна работа за дете с отворен ум. Това е като да оставиш отворени прозорците на къщата си, а по масата книжата ти да са подредени по определен начин. Навън няма вятър. Знаеш кое къде се намира. Изведнъж през отворения

прозорец нахлува порив на вятър и издухва от масата всички листи. Върви и намери нещо след това, каквито и усилия да полагаш. Това е моята вечна история. Никога не мога да разчитам умът ми да е на място, когато ми е необходим. Някой с отворен ум трябва да е измислил цветните лепенки, с които оставяме бележки.

Другото нещо, което осъзнах за моя отворен ум, е че той през целия ми живот приемаше всяка мисъл, помислена от някого за мен. Мисълта на другия човек се загнездваше в ума ми и смятах, че аз съм тази, която я мисли. Най-вече всички лоши мисли, които другите имаха за мен – дори без да ги изрекат с думи. Като дете те се отнасяха до телесните атрибути и тези мисли ми въздействаха дълбоко. Единствено от опита ми и чрез моя сакрален отклик успях да открия моята собствена истина!

Когато навлязох в пубертета, започнаха трудностите с баща ми. Той не желаше да върша нещата, които аз исках. Престанах да съм неговото малко сладко момиченце, и се превърнах в „труден“ пубертет. Понякога общуването ни беше доста напрегнато. Имам силно племенно чувство, а той като чист индивидуалист не можеше да разбере защо исках да излизам с приятели. Просто казваше „не“ и когато го питах: „Защо?“, той се разстройваше. Аз се разстройвах двойно повече и атмосферата се нажежаваше с усиляването на неговите емоции в мен до степен, че започвах да му крещя. За него единственият изход беше да ме зашлеви по лицето и да ме изпрати в стаята ми. За мен всичко свършваше с ридане и бягство в стаята. Разбирането за това през гледната точка на Хюмън Дизайн ми помогна реално да осъзная динамиката на случващото се. Никой не грешеше, нито имаше вина. Баща ми не можеше да постъпи по друг начин. Програмирането е много силно и ако не го разбереш, то те управлява. То управляваше както мен, така и баща ми.

Точно по това време започнаха и сериозните проблеми с храносмилателната ми система – щом поемех храна, тялото ми веднага я изхвърляше. Родителите ми ме заведоха на лекар и ми беше предписано много силно лекарство за лечението на проблема. Обръщайки се назад, виждам, че всичко се дължеше на отворените ми центрове. Не бях в състояние да поема и преработя нищо, което влизаше в мене.

Всичко в живота ми се ускори по време на пубертета. Определено бързах да порасна и да преживея нови неща. С Портал 41.6, като моето Слънце на Личността, светлината ми блестеше от всяко ново преживяване. А като същество с 6-та линия в профила, бях в първата фаза на живота ми – опитвайки ту това, ту онова – все по-обвързана и по-объркана с всяко житейско приключение. Бях в етапа на живота ми, в който живеях като 3-та линия, и все още ми бяха нужни години да надрасна житейската ситуация, „да избягам на покрива“, както се казва.

Определящото за едно същество с 6-та линия е да премине през всички видове преживявания през първите 28 години от живота. Това е известно като етап на пробата и грешката, и дълбоко в себе си тези същества знаят, че самите те са ролеви модел. Вътрешно аз знаех това и все пак не преставах да греша. Бях се загубила в моята житейска драма и правех всичко, каквото ми минеше през ума, с цел да подобря нещата. Слушайки ума си и следвайки казаното от него, само влоших състоянието. Не знаех, че всички тези „грешки“ бяха естествена част от този етап и че аз просто трупах опит.

Когато бях в средното училище, исках да стана учителка. Това мое желание беше смесено с желанието ми да се присъединя към Корпуса на мира и да помагам на човечеството. Но бях и пубертет, изпълнен със сексуални желания. Когато бях на 15 години, успях да се сдобия с фалшива шофьорска книжка, за да мога да влизам в клубовете с музика на живо. Ходех с една по-голяма от мен приятелка. Групата беше действително добра, а аз обичах да танцувам. Едно момче дойде при мен и ме покани на танц. Той беше първокурсник, а аз – втора година в колежа. След това станаме гаджета и точно след 19-ия ми рожден ден се оженихме. Една от причините за ранния брак беше да му помогна да избегне участие във войната във Виетнам. Не можех да кажа „не“.

Когато бях на 20 години, се роди дъщеря ми. С първия ми съпруг се разведохме, когато бях на 23. След това се влюбих в шефа си, който беше по-възрастен и семеен – много типично за човек с три пъти Портал 54 и Портали 32 и 44. Той имаше малки деца и

въпреки че ме обичаше, знаеше, че няма да ги изостави. Бях само на 22, когато той почувства безперспективността на тази връзка за мен и че това беше несправедливо, така че прекрати срещите ни. Чувствах, че ме обича, а в същото време просто прекрати връзката. Това направо ме съкруши. Заради силната му воля да сложи край на връзката съм сигурна, че той имаше дефиниран Център на Сърцето. Аз нямах воля и единственият начин, по който можех да се справя със ситуацията, беше да отида възможно най-далеч. С разбито сърце напуснах Ню Йорк заедно с дъщеря ми и карах без спиране до Калифорния. Беше 1973 година.

Ако нещо бележи началото на духовното ми търсене, то беше точно това. Не можех да повярвам, че всъщност бях открила дълго търсената любов, но нямаше да мога да я изживея. Като същество от 6-а линия бях търсила духовната си половина. В един и същ момент я намерих и загубих.

Можеше ли да има друг отговор освен „любов“? Това се случи точно когато започнах да търся смисъла и целта на живота. Търсенето ме отведе в най-различни посоки. Калифорния беше мястото, където по-късно се разви движението Ню ейдж³. Участвах в семинари EST⁴, „Актуализации и наркотици“. По същото време, най-неочаквано един близък приятел осъществи медиумен контакт с персийско същество. Това беше много странно преживяване, но до този момент никога не бях чувала формулирана по този начин истина и се увлякох доста в тези сеанси. Срещнах един мъж, който стана моят пръв учител, и в крайна сметка заживях-

³ „Ню ейдж“ е термин, използван за назоваване на духовни и религиозни вярвания и практики, развили се в западните народи през 70-те години на XX век. Прецизните научни дефиниции се различават – най-вече поради силно еkleктичната структура на феномена. Въпреки че аналитично често е приемано за религиозно, последователите му като правило предпочитат да бъде наричано духовно, или Ум, Тяло, Дух, и те самите рядко използват термина „Ню ейдж“.

⁴ *Erhard Seminars Training* – организация, основана от Вернер Ерхард през 1971 г., предлагаща 60-часови семинари. Целта им е да трансформира способността на човека да усвоява живеенето, така че ситуацията, която се е опитвал да промени, да се изясни в процеса на самия живот.

ме заедно. Въпросът му на първата ни среща „на сляпо“⁵ беше: *И така, каква е твоята реалност?* Отговорих с дълбоко объркване: „Реалността не е ли една и съща за всички?“. Той ме шокира с отговора си: *Оо, мислиш си, че ти си твоят ум.*

Останахме заедно няколко години. След това дъщеря ми искаше да посети баща си в Ню Йорк, но той не позволяваше, ако няма законни родителски права, което означаваше тя да живее с него постоянно. Не знаех какво да правя. Не исках дъщеря ми да ме напусне, но пък знаех колко много ѝ липсва баща ѝ. Разговаряхме двете и най-накрая оставих на нея да вземе решението. Тя избра да живее с баща си. Не мислех, че сърцето ми може отново да бъде съкрушено. В деня, когато тя си тръгна, съкрушено бе майчиното сърце. Дъщеря ми има дефинирано его. Въздействието на един дефиниран над един отворен Център на Сърцето е нещо много сериозно. Плаках дни наред. Имах чувството, че бях стигнала дъното. Изглеждаше, че животът беше само болка и страдание. Чувствах се изгубена и объркана. Не можех да направя нищо правилно. Бях на 26 години и почти към края на първия етап на моя процес като същество с 6-та линия – но тогава не знаех нищо за това.

Скоро след случилото се помолих мъжа, с който живеях, да напусне. Имах нужда да съм сама. Беше време на дълбоко духовно търсене. Попаднах на книга от един източен мистик, която ми даде надежда. Заминах за Индия, за да съм с него. Тогава той беше известен като Бхагван Шри Раджниш. Десет години по-късно стана известен като Ошо. Той беше ПРОЖЕКТОР със Слънце на Личността в Портал 26.2. Моето Слънце на Дизайна е в Портал 44.2. Между нас моментално се появи усещане на привличане и любов.

Приех саняс⁶ (външен израз на дълбока духовна връзка), две седмици след като навърших 28 години – това беше началото на

⁵ *Blind date* – среща между двама души, които не са се запознавали, нито са се срещали преди това.

⁶ *Саняс* – форма на аскетизъм, белязана от отказ от материалните желания и предразсъдъци, представяна от състояние на незаинтересованост и откъсване от материалния живот; целта е да се постигне мирен, вдъхновен от любовта, обикновен духовен живот.

житейската ми фаза „отгоре на покрива“. Отиването ми в ашрам⁷ беше моят начин да се отдръпна от живота. Искях да се махна от света, където нищо не беше както трябва. Той ми даде името Прем Патипада, което значи „стъпка по стъпка с любов“. Прекарах три години в пътуване до Пуна и обратно, за да бъда с него до заминаването му в Америка. Имах възможността да живея с него в Комуна в Орегон. В Комуната срещнах Майкъл – моя съпруг, с когото оттогава сме заедно. Беше 1981 година.

С моя канал на Лидерството и бидейки много организирана личност, бях назначена да отговарям за различни сфери по време на престоя ми в Комуната. Първо беше кафенето. Отговарях за приготвянето на вегетарианска храна за 100 човека, като за две години числото нарасна на 5 000 човека. После се стигна до 15 000 души, които се събираха за една седмица всяко лято. Също така бях назначена за отговорник на въздушния екип и станах директор „Операции“; трябваше да работя пряко с Федералната администрация за въздухоплаване в Портланд, Орегон, за да бъде легитимирано летището. Ние имахме джет „Мицубиши“, два DC3, един Convaир, който преди е принадлежал на рок група, и един хеликоптер. Бях разпъната до степен, за която няхах ни най-малка представа, че можех да се справя. Никой не ни питаше дали искахме да правим нещо – нареждаше ни се, а думата „не“ не съществуваше като отговор. Бях прекарала живота си, казвайки „да“ – с моя недефиниран емоционален център, който не желаше да разстройва никого, – така че даже не си помислях да не склоня да правя това, което ми беше казано. Освен това, ако кажеш „не“, значеше да напуснеш.

Дъщеря ми обичаше да ме посещава в ранчото и накрая уговори баща си да ѝ позволи отново да живее с мен. Тя стана саниясин и ѝ беше дадено името Прем Мадху, което на санскрит означава „сладка любов“.

В допълнение към самолетите и храната организирах много други сфери: аудиовизуалната, университета, компютрите и

⁷ *Ашрам* – уединено място за живеене, където мъдреците (в Древна Индия) живели в мир и спокойствие сред природата. Днес се отнася за места сред природата, подходящи за духовно учение и медитация; често са на основата на духовно търсене или учение, водени от духовен учител.

музиката. По времето, когато Комуната се опитваше да построи колкото може повече къщи, бях избрана за отговорник. Не разбирах нищо от строителство, но знаех как да опростявам нещата, така че всеки един без опит да бъде полезен при строежа, което беше много необходимо, преди да изтече срокът на разрешителните.

Също така ме изпращаха по света да помагам в организирането на центрове и комуни за Бхагван медитация. Бхагван ми възложи да затворя някои центрове. За човек, който не желае да разстройва хората, това беше сериозно преживяване. Ироничното е, че когато се върнах, той ме изпрати до Ибиса да затворя един саняс център, и ето – днес аз живея тук. Още тогава обикнах Ибиса и желанието ми беше да не се налага да затварям центъра. Той беше разположен в една много приветлива къща и си спомням какво приятно чувство изпитвах да съм там. Понякога се чудя дали, ако тогава съм знаела нещо, свързано с моя сакрален отклик, щях да направя и половината от нещата, които ми беше казано да свърша.

Жената, която ръководеше, започна да прилага много странни и дори незаконни начини за разрешаване на някои ситуации. Знаех, че повече не мога да бъда част от онова, което се случваше. Поне веднъж можах да кажа „не“ – въпреки че се страхувах от последствията, защото това приличаше малко на излизане от мафията. С Майкъл заминахме за Австралия и въпреки че живяхме в Комуната там, изпитвах облекчение от това, че повече не трябва да живея в ранчото. След това силните напуснаха ранчото и, както се казва, „нещата се размириша“.

Върнах се в Комуната, защото имах нужда да бъда близо до Бхагван. Бях объркана емоционално и психически. Целият яд и омраза, които Комуната изпитваше към властимащите, бяха насочени лично към мен. От всички, които бяха в ръководството, аз бях единствената, присъстваща на място. Другите бяха си тръгнали.

Години след това през погледа на системата Хюмън Дизайн разбрах случилото се в дълбочина. Племето беше напълно предадено от хората с власт и аз бях една от тях. Каналът на Общността – Портали 37–40, е племенният канал на духовност в дълбоките

пластове на мистичното. Ра нарече този канал „канала на саняс“, защото много от санясините го имат. При мен не е така. Нямаше никакво място за договаряне. Като ГЕНЕРАТОР не само бях отворена за всичко, което ми се изпречваше на пътя, но в същото време го обгръщах и всичко срещнато влизаше в моя отворен ум, в моя отворен слънчев сплит и в моето отворено его. Но тогава не знаех нищо за това.

Бях емоционално нестабилна, изяждана от чувство на вина, срам и страх. Умът ми постоянно търсеше различни сценарии, по които бих могла да изживея житейските ситуации, като че ли имаше избор. Защо не направих това? Защо не направих онава? Обвиненията нямаха край. Съмнявах се, че някой ден ще се засмея отново. И, честно казано, не знаех дали някога щях да се възстановя емоционално.

След няколко месеца Бхагван напусна Америка и в крайна сметка ранчото се разпадна. Аз вече се бях преместила с Майкъл, който е швейцарски гражданин, в Швейцария. Сключихме брак и започнах работа към една американска фирма, чийто централен международен офис беше в Цюрих. Започнах работа като секретарка, а след това ме обучиха за графичен дизайнер за собствените нужди на фирмата. По-късно ме повишиха в координатор по изложенията в един отдел и пътувах из цяла Европа, организирайки изложби.

През следващите години многократно посещавах Бхагван, сега под името Ошо, в Поона. Той почина през 1990 г., а една седмица след него си отиде и майка ми. Бях съкрушена. Почувствах се напълно изгубена. Все още не бях намерила търсеното от мен, но му бях дала името „просветление“. Търсех Просветление. Изглеждаше като единствена възможност да ме измъкне от травмиращото преживяване и да ми донесе вътрешен мир. Бях мотивирана в моето търсене и след смъртта на Ошо се срещнах с други духовни учители, надявайки се да го намеря.

Докато живяхме в Швейцария, с Майкъл се сприятелихме с жена санясин, а по-късно и с един мъж санясин, които представихме един на друг на една късна закуска по обедно време у нас. Между тях започна връзка. Именно те бяха хората, към които след

години Ра се обърна за помощ, за да представи системата Хюмън Дизайн в Америка – интересно как нещата се случват. Спомням си как, когато разказах тази история на Ра, той искрено се смя. Каза ми, че аз е трябвало да ги събера, за да може те да ме въведат в системата Хюмън Дизайн. Фрактални линии и геометрия – няма избор в потока на живота!

С Майкъл прекарахме в Швейцария девет години. Така и не научих езика, като винаги чувствах вина, че дори и не опитам. Сега осъзнавам, че това ми е донесло дълбоко умствено спокойствие. Да слушам говорещи около мен хора и да не разбирам какво си казваха, правеше говоренето по-скоро да прилича на музика. Избягвах възможността всяка дума да влиза в отворения ми ум. За моя отворен ум това беше време за почивка.

По онова време дъщеря ми Мадху също живееше в Швейцария. Тя се омъжи за австриец и им си роди момиченце – Александра. Ние с Майкъл присъствахме на раждането ѝ – едно много леко и красиво естествено раждане, на музика и свещи. Обичах да бъда с Алекс. Бях толкова щастлива да съм баба. Живеехме наблизо, докато Алекс стана на 3 години. Но скоро стана ясно, че е дошло време да се връщаме в Щатите. Трябваше да съм близо до баща ми. След смъртта на майка ми баща ми прекара тежък инфаркт. (Човекът с дефинирано его – дефинирано сърце, беше майка ми. Баща ми имаше отворено его. Той беше този, който действаше волево, като усилваше Центъра на Сърцето на майка ми.)

След като бяхме живели толкова дълго в студена страна, Майкъл и аз търсихме топло и слънчево място. Преместихме се в Бонита Спрингс, Флорида, много близо до Мексиканския залив, където и двамата се радвахме на близостта на океана. В рамките на една година Мадху и семейството ѝ също се преместиха.

Бяхме изгубили връзка с приятелите санясини, които бяхме представили един на друг, но един ден съвсем неочаквано звънна телефонът. Никога не разбрах как ни намериха. Поговорихме доста. Те се бяха преместили в Таос, Ню Мексико, и се занимаваха с нещо, което изискваше данни относно място и време на раждане. Поискаха моите, също и тези на Майкъл, както и адресите на

електронните ни пощи. След няколко дена на мейла пристигнаха много интересни графики заедно с брошурки. Отворих брошурите, зачетох се и веднага изключих. Беше прекалено мисловно! Идвайки от света на саняс, имах някои предубеждения към мисловните измерения. Но пък графиките ме заинтригуваха. Защо някои центрове бяха оцветени, а други бели? Как така съпругът ми имаше повече оцветени центрове от мен? След това оставих всичко в едно чекмедже. Беше 1994 година.

С Майкъл започнахме да издаваме списание за немски туристи в Югозападна Флорида, наречено „Willkommen”⁸. Беше първото излязло на пазара и стана много популярно. Въпреки успеха решихме да го продадем на една водеща в региона издателска фирма. Бяхме прекарвали две години във Флорида и ни бяха дошли в повече влагата и комарите. Време беше да тръгваме. Посетихме Седона и в следствие се пренесохме там. Дъщеря ми се премести със семейството си в Ашвил, Северна Каролина. Много скоро се роди друга внучка – Каролина. Със съпруга ми имахме късмет да бъдем и на нейното раждане. Раждането на бебе е истинско чудо. Прекарах две седмици с Каролина, държейки и люлеейки я на ръце. Обичах прекараното с нея време. Обичах да съм баба – вече с две внучки.

В Седона намерихме много хубаво жилище под наем. Скоро след като пристигнахме там, бях призована да свидетелствам в Орегон във връзка с незаконните дейности в ранчото. Беше много напрегнато време и не знаех дали няма да има неприятни последици за мен. Въпреки тревогите ми, не желаех да наемам адвокат, който да ме представлява. Не желаех никой да променя моята истина и да говори вместо мен. Свидетелствах и после можех да се върна вкъщи. Бях освободена от миналото си – поне в очите на закона. Вътрешно все още бях изпълнена с чувство на вина и срам.

След няколко месеца нашите приятели санясини отново ни се обадиха. Жената остана при нас една седмица, докато беше в Седона, където разчиташе Хюмън Дизайн карти и проведе въвеждаща

⁸ Willkommen (немски) – добре дошли.

в Хюмън Дизайн вечер. И двамата я поздравихме за добре дошла, бяхме много заинтересувани от Хюмън Дизайн. Прекарахме часове, разглеждайки *The Book of Letters*⁹ и *The Black Book*¹⁰. Беше ми ясно, че целта на тази система беше да помогне на хората да се приемат такива, каквито са създадени, и това много ми допадна.

Купихме всички материали, които тя имаше, и след заминаването ѝ двамата с Майкъл прекарахме часове наред в проучване. Тя дойде още веднъж в Седона и отседна отново у нас. Беше по времето, когато се намирах седнала пред компютъра, изливайки преживяното от мен с Ошо. Заглавието беше „Завинаги не е достатъчно дълго“. Писането на тази книга постави началото на моя процес на лечение. Пълното изцеление дойде по-късно с Хюмън Дизайн.

Книгата беше в печатницата, когато същата приятелка се обади и попита дали би могла да отседне отново при нас. Този път тя идваше с Ра Уру Ху. Той имаше къде да се настани, но тя не. Отново я приехме. Чаках с нетърпение да се срещна с Ра. От години имах желание да се запозная с човека, стоящ зад тази система. Но тъй като не бях усетила привличане към курсовете по Хюмън Дизайн, нямаше как да го срещна. Точно когато те пристигнаха в Седона, от печатницата се получиха 2 000 книги и напълниха гаража. Беше някак потискащо да влезеш в гаража и да видиш всички тези кашони, пълни с моето „минало“.

Оставихме приятелката ни да се приготвя на мястото на мероприятиято. С Майкъл отидохме да хапнем и пристигнахме за веждащата лекция точно когато Ра започна да говори. Обичах да го слушам. Той пръскаше искри и беше толкова жив – като огнена топка. Освен това, беше много забавен. Харесваше ми цинизмът му – беше освежаващо след многото години в духовния свят на търсещи индивиди. И се радвах, че не беше гуру или учител. Представянето му на системата Хюмън Дизайн беше енергийно

⁹ Книга на Ра Уру Ху, известна и със заглавието „Бялата книга“, продължение на „Черната книга“ (непревеждана на български език).

¹⁰ „Черната книга“, известна още като „Системата Хюмън Дизайн – първата издадена в тази област книга, автор на която е основоположникът на Хюмън Дизайн Ра Уру Ху (непревеждана на български език).

предаване на това познание, което проникваше далеч по-дълбоко в мен от самите думи.

След лекцията той беше на разположение за въпроси. Аз отидох и се представих. Казах му, че бях слушала толкова много за него и че най-накрая се радвам да го срещна на живо. Изглежда, че се получи моментална връзка. Наистина ми допадна енергийно и се чувствах много удобно и спокойно с него. Разговорът ни продължи доста време. През следващите няколко дни опознах Ра още повече. Обичах да слушам как разказва историите си. Почувствах как за тези няколко дни се разви едно дълбоко приятелство.

Знаех, че искам той да ми разчете картата. Беше доста скъпо, но почувствах, че си заслужава парите. Бях похарчила хиляди и хиляди долари в пътувания до Индия, търсейки отговори. В сравнение с това, едно разчитане на картата беше нищо.

Мислех си, че знам нещо за себе си от тук-там казаното от приятелката ми и от прочетеното в справочниците по Хюмън Дизайн. Приех се такава, каквата съм, и изглеждаше, че живея в съответствие с моя дизайн. Наистина се чувствах удобно със себе си. А също така – добре и уютно в живота си. Бях изправена пред грубо разтърсване!

Страници 29 - 338 не са включени в този откъс

СЪДЪРЖАНИЕ

Предговор към българското издание	5
Благодарности.....	7
Предисловие	9
Предговор	10
ПЪРВА ГЛАВА.....	11
Преди Хюмън Дизайн.....	11
ВТОРА ГЛАВА.....	29
Механична хирургия	29
ТРЕТА ГЛАВА.....	54
Капитулацията е единственият вариант.....	54
ЧЕТВЪРТА ГЛАВА	91
Огънят на чакането	91
ПЕТА ГЛАВА.....	112
Прозрачна, жива, чиста логика.....	112
ШЕСТА ГЛАВА.....	143
Дъх, писалка и хартия.....	143
СЕДМА ГЛАВА	169
Обичам този експеримент	169
ОСМА ГЛАВА	194
Стойки в собствената ми сладка Свещена земя	194
ДЕВЕТА ГЛАВА.....	211
Парките се намесват	211
ДЕСЕТА ГЛАВА.....	226
Сакралът ръмжи и вие	226
ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА.....	241
Бъдещето е скътано в миналото.....	241
ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА.....	252
Тайната на чакането	252
ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА	276
Началото на края.....	276
ЧЕТИРИНАДЕСТА ГЛАВА	293
Животът не е права линия	293
ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА	310
Животът знае къде живея.....	310
Относно радикалния подход.....	335

Мери Ан Уинигър
МОЯТА ЛИЧНА РЕВОЛЮЦИЯ

•
Хюмън Дизайн експериментът, описан от първо лице
Историята на един Генератор

•
Превод от английски:
Мариана Грънчарова

•
Редактор: *Пламен Колев*
Коректор: *Милена Йовчева*
Консултант: *Петя Благоева*
Дизайн на корицата:
Paragon International LLC

•
Предпечат и печат
ФАБЕР

•
ISBN 978-619-00-0872-9

•
www.faber-bg.com

„Моята лична революция“ представя пред нас изправянето на една жена срещу собствените ѝ модели на поведение. Книгата е разказ за това как тя успява да постигне собствената си същност и силата, на която по рождение има право всяко човешко същество. Това не е разказ само за ГЕНЕРАТОРИ, а за всички типове хора, защото е история на чакането – чакането, което не позволява на ума да продължава да води човешкия живот.

МЕРИ АН УНИНГЪР е семейна, има дъщеря и две внуци. За нея семейството е изключително важно. Години от бурния ѝ живот преминават в света на бизнеса, а други – в света на ашрама. Работейки за международна корпорация, тя живее в Швейцария и пътува до редица държави в Европа. В Индия тя се отдава на изучаването на духовността на Изтока. Живяла е в различни щати на САЩ.

През последните 25 години Мери Ан Унингър преподава Хюмън дизайн и води практически семинари за хора, желаещи да живеят същността, за която са родени. Сега тя живее в Седона, Аризона, и се е оттеглила от активна дейност на полето на Хюмън дизайн.

ИЗДАТЕЛСТВО **ФАБЕР**

ISBN 978-619-00-0872-9

Цена 29 лв.